Să n-o săruţi pe Isabel

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Se pare că petrecerea a fost o adevărată reuşită; cel puţin aşa m-au asigurat toţi cei care la sfârşitul ei mai puteau să-şi exprime cât de cât coerent opiniile. Tocmai conduceam spre ieşire un grup gălăgios şi vesel când am văzut-o pe Isabel că îmi face un semn discret.

— Maestrul vrea să-ţi vorbească înainte de a pleca, îmi zâmbi ea fermecător atunci când am putut ajunge în preajma ei.

— Crezi cumva că...? întreb eu nedumerit şi privesc spre fotoliul din colţ, unde bătrânul Norris, un fel de invitat de onoare al serii, mă aştepta privind posomorât într-un pahar pe care îl bănuiam a fi gol.

— Dragule, se alintă Isabel, eu nu cred nimic! Dar dacă mă rogi pot să-ţi calculez probabilitatea ca el să fie cel pe care îl căutăm...

La gestul meu de nerăbdare continuă:

— Hai, du-te liniştit! O să conduc eu invitaţii care mai sunt... Şi, zău, nu mai fi aşa crispat, petrecerea a fost minunată!

M-am îndreptat spre fotoliul din colţ, unde mă aştepta Norris, nu înainte de a lua de pe o măsuţă din apropiere două pahare. I-am întins unul şi m-am aşezat alături.

— Ei bine, tinere, spuse Norris după ce am ciocnit, aş vrea să stăm câteva clipe de vorbă. De fapt, am vrut să te abordez ceva mai devreme, dar erai prea ocupat să primeşti felicitările pe care sper să nu faci prostia să le crezi tot atât de sincere pe cât sunt de înflăcărate...

Am privit spre Isabel, care tocmai conducea ultimii invitaţi spre ieşire, apoi m-am întors către omul de lângă mine.

— Vă ascult, am spus, cu speranţa că Isabel se va descurca fără să facă nici o gafă.

Norris, observându-mi privirea îngrijorată, probabil că o interpreta în felul lui, pentru că nu se putu abţine să nu spună, ascunzând un zâmbet maliţios în spatele paharului:

— Fie vorba între noi, am impresia că eşti invidiat de confraţi mai mult din cauza tinerei, fermecătoarei, dar mai ales ascultătoarei tale soţii decât din pricina efemerului succes literar.

— Bârfe, maestre, bârfe! sar eu indignat. Ar fi în stare să născocească orice, numai să nu recunoască adevărata cauză a succesului şi implicit a invidiei lor: talentul.

— Poate, poate, făcu el îngăduitor. Dar să nu divaghez... Vreau să te avertizez asupra unui pericol pe care îl simt dând târcoale în jurul tău.

— Pericol? întreb eu uimit. Singurul pericol de care ştiu mă pândeşte din partea croitorului soţiei mele. Dar, cu succesul de care se bucură romanul meu, sper să-i pot achita în sfârşit facturile.

A zâmbit îngăduitor:

— E vorba de un pericol pe care eu nu l-am ştiut evita, tocmai pentru că la început, departe de a părea un pericol, îţi închipui că este o adevărată mană cerească... Începi prin a-ţi pierde personalitatea de scriitor, iar arta ta va fi aservită unor scopuri pe care nici măcar nu le vei înţelege...

La figura mea probabil nedumerită, continuă:

— Mai bine să-ţi povestesc totul de la început... Ai să înţelegi astfel despre ce este vorba... Acum vreo treizeci şi ceva de ani, la scurtă vreme după apariţia primului meu roman, mă pomenesc într-o zi căutat de un om pe care nu-l mai văzusem niciodată. Se numea Baffin, mi-a zis că era reprezentantul unei edituri foarte serioase şi că ar dori să-mi facă unele propuneri. Banii de pe primul meu roman se topiseră îngrijorător de repede, inflaţia nu este de loc apanajul vremurilor de azi, aşa cum ne place uneori să

o credem, astfel că i-am ascultat cu interes propunerile. Sincer să fiu, m-au contrariat puţin clauzele contractului prin care mă obligam, în schimbul unei sume care mi s-a părut atunci enormă, să cedez editurii, care nici măcar nu era nominalizată, manuscrisul unui roman, ea arogându-şi dreptul să-l publice când şi sub ce nume ar fi dorit...

— Sper că nu aţi acceptat, am intervenit eu.

— Bine ar fi fost, oftă el din greu. Din păcate, nu am putut rezista tentaţiei. Mi-am spus – dar un caracter slab găseşte întotdeauna scuze pentru propriile-i greşeli – că astfel îmi voi asigura o relativă independenţă materială şi mă voi putea dedica ideilor cu adevărat importante care mă frământau, nu unor fleacuri comerciale, cum îmi cereau editorii... Dar banii de pe atât de ciudatul contract s-au terminat cu mult mai repede decât prevăzusem eu, astfel că, atunci când am fost vizitat din nou de Baffin, în loc să-l dau pe uşă afară, l-am primit cu braţele deschise. Pentru a mări preţul am început să inventez scrupule şi remuşcări, pe care de altfel nici nu le aveam. Cred că se aştepta la asta, mi-a spus că mă înţelege, în fond eram scriitor, şi i se părea firesc să vreau să-mi văd numele scris pe coperta cărţilor şi să mă bucur de preţuirea confraţilor şi a cititorilor. Drept urmare mi-a oferit în schimbul noului meu roman aceeaşi sumă ca prima dată, împreună cu manuscrisul unui roman destul de bun pe care puteam să-l public sub numele meu. Din nou am acceptat, deşi de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Şi a trecut destul timp până când datorită unei întâmplări am aflat adevărul. Baffin nu era altceva decât un traficant ordinar, chiar dacă venea din viitor. Venea dintr-un viitor îndepărtat unde calculatoarele, acum bieţi copii neajutoraţi în faţa actului artistic, înlocuiseră omul până şi în artă, ultima redută cucerită, şi ea, de maşini. Acestea ofereau atâtea facilităţi în domeniul creaţiei, încât nu este de mirare că scriitorii, ca şi alţi artişti de altfel, deveniseră o specie pe cale de dispariţie, dar cu atât mai preţuiţi şi mai încărcaţi de onoruri, drept care mulţi erau în stare să plătească sume astronomice pentru a putea trece drept scriitori... Cum cererea generează oferta, au apărut şi indivizi de teapa lui Baffin, care

se ocupau tocmai cu o asemenea contrabandă. Asta pentru că în acel viitor, pentru a putea publica un roman, acesta trebuia verificat de un aşa-zis detector de opere umane, care elibera apoi un certificat ce autentifica faptul că textul era scris de un om şi că nu mai fusese publicat de-a lungul istoriei. Şi se pare că aceste detectoare nu puteau fi aşa uşor înşelate, pentru că, altfel, Baffin nu s-ar fi complicat cu o atât de periculoasă contrabandă de-a lungul timpului. Cred că nu mai este cazul să îţi spun că ceea ce îmi oferea el în schimb erau opere scrise de calculatorul lui personal; din câte am aflat, putea să scrie cam o sută pe oră…

Rămase un timp tăcut, pe gânduri. Apoi, văzând că nu spun nimic, sorbi din pahar şi continuă:

— Ai să te întrebi, poate, de ce nu am renunţat după un timp. După cum probabil bănuieşti, Baffin a început să mă şantajeze că, dacă renunţ, va da totul în vileag, sau măcar o parte… adică faptul că gloria mea se bazează pe nişte texte scrise de o maşină… Iar eu mă simţeam prea bătrân pentru a lua totul de la capăt. Eram celebru, eram prizonierul unei celebrităţi la care ţineam, chiar dacă era obţinută cu nişte romane scrise de o maşinărie…

Se ridică greoi din fotoliu, puse paharul pe măsuţa de alături, apoi îmi întinse mâna.

— Te las acum, dar aş fi bucuros să ştiu că m-ai crezut, deşi toată povestea asta pare atât de stranie…

I-am strâns mâna şi l-am asigurat că tot ceea ce mi-a povestit pare foarte verosimil, şi mai ales i-am promis că voi fi precaut dacă îl voi întâlni vreodată pe Baffin. Apoi l-am condus spre hol, unde se instalase de câteva minute o tăcere suspectă, care nu prevestea nimic bun. Acolo am văzut că ceea ce sperasem toată seara să nu se întâmple se şi întâmplase deja: individul înalt, cu mustaţă şi care tot timpul o urmărise pe Isabel din ochi manevrase în aşa fel, încât să rămână ultimul cu ea. Când Isabel, ca o bună gazdă ce o sfătuisem să fie, i-a întins mâna la despărţire, el încercase probabil să o sărute. Iar acum Isabel îi strângea mâna fără ca pe faţa ei delicată să se vadă urma vreunui efort, dar mustăciosul se înroşise la faţă în

străduania de a-şi elibera mâna. L-am expediat oarecum grăbit pe Norris, care privise scena în tăcere, cu coada ochiului, dar cu politeţea unui perfect om de lume se prefăcuse că nu o bagă în seama, apoi m-am întors spre cei doi.

— Isabel, dă-i drumul!

De obicei, ceea ce îi spun execută instantaneu, motiv pentru care, aşa cum observase şi bătrânul Norris, eram destul de invidiat de cunoscuţi, dar de data asta a avut o oarecare ezitare. Ba mai mult chiar, mi s-a părut că înainte de a-i da drumul şi-a intensificat puţin strângerea, făcându-l pe nefericitul îndrăgostit să scoată un geamăt îngrozit, în timp ce falangele îi trosneau în mâna fină a Isabelei. După ce mustăciosul a zbughit-o ca din puşcă, privind cu spaimă înapoi, m-am apropiat furios de ea:

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să ratăm totul, acum, la sfârşit?

Ei bine, am trecut prin multe întâmplări într-o destul de aventuroasă existenţă. Dar mărturisesc că nici una nu m-a lăsat perplex, aşa cum m-a lăsat răspunsul Isabelei:

— Răule! Ai fi preferat să mă sărute? – şi mi-a întors spatele bosumflată, lăsându-mă realmente cu gura căscată.

Când mi-am revenit cât de cât, am dat să mă reped pe urma ei să-i cer o explicaţie, dar m-a oprit soneria. Am deschis şi a intrat un bărbat mărunţel, între două vârste, care, după ce a privit scurt în jur şi s-a convins că sunt singur, s-a scuzat pentru ora la care mă deranjează.

— Mă numesc Baffin, a adăugat el apoi, şi sunt reprezentantul unei edituri importante. Dată fiind ora târzie, îmi veţi permite să trec direct la subiect…

— Nu este nevoie, l-am întrerupt eu. Cred că ştiu despre ce este vorba.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el satisfăcut. Bătrânul Norris te-a pus deja la curent… Sarcina mea este cu atât mai uşoară…

— Acum şi a mea este uşoară, Baffin… Tribunalul Delincvenţelor Temporale te aşteaptă cam de mult…

A avut o mişcare uşoară spre şold, unde avea probabil generatorul temporal sau, cine ştie, poate chiar pistolul dezintegrator. În aceeaşi clipă a

dat cu ochii de Isabel, care intrase pe neauzite şi aştepta în spatele meu. Baffin încremeni cu mâinile depărtate.

— Nu se poate! şopti el îngrozit când îi zări medalionul, şi se făcu dintr-o dată palid la faţă. Folosiţi androizi Cobra! Am să vă reclam, ştii doar că după accidentul de pe Sitis au fost interzişi în toată galaxia...

Am dat din umeri nepăsător:

— Asta să le-o spui celor care m-au trimis. Până una, alta, te sfătuiesc să fii cuminte. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea de ceva timp. Chiar acum câteva minute am găsit-o torturând un individ care avusese nefericita inspiraţie să o sărute. Influenţa epocii, probabil...

— Ce mai aşteptţi, atunci? Programează odată generatorul şi să mergem. Abia aştept să ajung să-mi angajez un avocat bun şi în trei zile să fiu iar liber...

L-am privit lung:

— Îmi pare rău, Baffin, dar se pare că şi pe mine m-a influenţat puţin epoca asta în care te aştept de mai bine de un an. Unde, ca să te atrag, am fost nevoit să scriu şi un roman mizerabil... Uite, acum, de pildă, simt nevoia să fac un raport scris despre capturarea ta. Isabel, ai grijă de el!

Înainte de a închide uşa am văzut faţa îngrozită a lui Baffin şi cea radioasă a Isabelei, care se apropia de el cu mâna întinsă:

— Până vine, nu vrei să facem cunoştinţă? Pe mine mă cheamă Isabel!

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com